

Proletari din toate ţările, uniţi-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VIII ⋆ nr. 18 (474) miercuri 29 febr. 1956 ⋆ 4 pag. 15 bani.

CEI CARE ÎNVING DISTANŢELE

O problemă

Alo! Sorin, mă auzi?

— Alo, da! te aud bine.

— La mine sînt nişte pocnete în receptor...

— Vezi, poate ai un scurt circuit...

Discuţia aceasta ar putea să apară în pagina IV-a, la concursul „Cine ştie mai mult?" Şi întrebarea ar fi: Cum discută Viorel cu Sorin, dacă în timp ce vorbesc ei se şi văd? Mulţi aţi răspunde cam aşa: e clar, Viorel discută cu Sorin la un telefon cu televiziune.

Nu! Răspunsul e greşit. Viorel discută într-adevăr, la telefon, cu Sorin, însă se văd în acelaş timp pentru simplul motiv că... se află în aceeaşi cameră. De ce discută atunci la telefon? Pentru că ei lucrează la cercul de telecomunicaţii de la Palatul pionierilor şi tocmai repară nişte telefoane.

O hotărîre „tehnică" la... geografie

Vodă Viorel şi Zărnescu Sorin, s-au hotărît să se înscrie la cercul de telecomunicaţii, acum doi ani, la o oră de geografie.

Pe tablă era agăţată harta Republicii noastre. Profesoara explică despre marele întinderi ale patriei, despre distanţele care despart aşezările omeneşti, cu stavili de munţi şi ape. Şi totuşi distanţele sînt învinse. Cei din Iaşi pot discuta în orice clipă cu tovarăşii lor din Timişoara; un sătuc din vîrful unui munte poate sta de vorbă, pe orice vreme, cu Capitala. Aceasta datorită harnicilor lucrători din telecomunicaţii.

Peste cîteva zile, cinci pionieri din clasă s-au înscris la cercul de telecomunicaţii de la Palat.

Despre primul pas

Şi un drum de mii de kilometri, îl începi tot cu un pas, — spune un proverb. Distanţele de mii de kilometri începi să le biruieşti cu cîţiva metri — spun meşterii cercului. De asta să nu vă mire că îşi telegrafiază cu teleimprimatoare electrice, moderne, două fete despărţite de cîteva mese. Ori că Bîlcu Antoaneta, cea mai bună semnalizatoare-radio, îşi transmite semnale morse, pe care le ascultă tot ea, în căşti.

E primul pas...

Al doilea pas

In toate cercurile de la Palat, s-au instalat telefoane automate. In curînd cercurile vor putea comunica telefonic.

— Cînd? Cînd? — sînt întrebaţi telefoniştii.

— In săptămîna Mondială a Tineretului puteţi deja vorbi...

Da, pînă atunci ei vor monta centrala automată, vor cupla liniile, vor întinde 2000 de m. de fir exterior şi 300 de m. fir interior. E o treabă destul de complicată, dar se face cu mult spor.

E prima centrală telefonică automată realizată în ţară de copii.

Şi-apoi continentele

Am discutat cu Ionescu Şerban, Bedros Dan, Călin Cudalbu şi alţi pionieri. Cum s-ar spune, gazetăreşte, le-am luat un mic interviu.

— După centrală ce va urma?

— Vrem să le vorbim baletiştilor şi grădinarilor despre televiziune. Şi fireşte conferinţele noastre vor fi urmate de vizionări... doar avem în cerc un televizor de ultimul tip. Apoi vom face o experienţă de tehnică mai avansată: un sistem de curenţi purtători....

La urmă, ca desert, mi s-a comunicat şi cel mai mare plan al cercului: un post de radio prin care să se poată comunica cu toată lumea.

Iată de ce nu trebuie să vă mire că doi băieţi discută în aceeaşi cameră la telefon, că o fată îşi transmite singură semnale morse... Peste puţină vreme ei vor întinde fire peste Carpaţi, vor discuta cu oamenii de pe alte continente.

Sînt pionieri care înving distanţele.

Şerban VOICU

Discuţii pe marginea scrisorii lui Marcel Onescu

Un prieten bun

Mulţi dintre voi aţi ascultat la radio sau aţi văzut poate la teatru piesa „Viaţă nouă" de Miloslav Stehlik, după „Poemul pedagogic" de A. S. Makarenko.

Din ziua in care am primit să interpretez rolul lui Burun, unul din eroii acestei piese, mi-am dat seama că voi avea un nou prieten. Dar mai inainte de a vă vorbi mai multe despre prietenul meu Burun, am să încerc să vă fac cunoştinţă cu el.

Ca şi mulţi alţi copii rămaşi fără familii, după primul război mondial şi după Marea Revoluţie din Octombrie, Burun cutreera ţara fără nici un căpătîi, devenind un adevărat tîlhar la drumul mare.

Statul sovietic n-a lăsat însă asemenea copii la voia întîmplării. Au fost create colonii în care copiii vagabonzi aveau să găsească căldura vieţii trăite în mijlocul unui colectiv. Burun a nimerit în colonia „Maxim Gorki", unde a crescut şi s-a transformat de-a lungul anilor din tîlhar ce era, într-un om minunat.

Vă spuneam dară la început că Burun mi-a devenit imediat prieten, poate şi pentru că viaţa lui Burun îmi aducea aminte de unele momente de zbucium din copilăria mea. Impreună cu fraţii mei trăiam în mare sărăcie. Ce-i drept însă nu apucasem calea aceasta pe care pornise Burun, calea necinstei, a hoţiei. Pe mine, mă ţinea departe de acest drum o dorinţă vie, puternică: dorinţa de a învăţa carte. Am înţeles însă clipele acelea de slăbiciune ale lui Burun cînd s-a dat bătut în faţa foamei şi a mizeriei şi a ales calea necinstei, a tîlhăriei. Spun că l-am înţeles fiindcă am trăit şi eu asemenea clipe grele. Dar ţelul care mă stăpînea, acela de a învăţa carte, mă oţelea, îmi dădea putere. Aveam un scop şi trebuia să-l realizez. Deaceea, ca să pot învăţa, împrumutam cărţi de la colegi, uneori împrumutam şi haine şi aşa mă duceam la şcoală. Burun însă, pînă a nu intra în colonie, nu avea nici un ţel. Trăia din tîlhării doar ca să-şi astîmpere foamea de azi pe mîine.

Odată intrat în colonie, prietenul meu Burun nu se putea dezbăra de obiceiurile lui tîlhăreşti. Fura mîncarea lui Tosea, cel mai mic dintre colonişti, fura bani. Pînă la urmă, coloniştii l-au judecat şi izgonit din colectivul lor. Şi Burun a început din nou să rătăcească. Dar acum, nu mai era hoinăreala unui tîlhar. Colonia îl schimbase pe Burun, fără măcar ca el să-şi dea seama. Acolo, el cunoscuse o altă viaţă, aflase frumuseţea muncii, bucuria creaţiei. Plecînd din colonie el îşi lăsase inima acolo. După luni de zile de vagabondaj, Burun n-a mai putut îndura singurătatea, viaţa aceea făr-de rost şi iată-l întors în colonie, plin de înflăcărare, dornic să muncească.

„Trăiască noul colonist Burun!" a strigat micul Tosea, căruia Burun îi făcuse multe necazuri atunci cînd păşise prima oară în colonie, bucuros de reîntoarcerea lui Burun. Şi într-adevăr prietenul meu Burun era acum un alt om. Găsise un scop în viaţă.

Iată dar, dragi copii, una din căile prin care aţi putea lupta ca să-i schimbaţi pe acei dintre voi ce n-au o purtare cinstită, frumoasă. Ajutaţi-i pe aceştia să găsească un scop care să-i înflăcăreze, să-i facă să muncească cu bucurie.

Costache DIAMANDI
actor la Teatrul Naţional „I. L. Caragiale" Bucureşti

Aptitudini, inteligenţă dar mai ales voinţă!

Nică R. a rămas grozav de încîntat cînd a găsit, în cele din urmă, o poreclă potrivită colegului său de bancă. In ziua aceea a venit în clasă, foarte vesel, şi-a început să povestească:

— Am fost aseară la Tocilă acasă. Auziţi ce s-a apucat el să facă: repetă toate lecţiile de la început!

— Ce prostii vorbeşti! Cine-i Tocilă? îl luară la rost colegii.

— Cum, nu ştiţi? — şi Nică se porni pe rîs. Aşa-i zic eu lui Radu S.

— Eşti invidios, ripostară colegii. Ţi-e ciudă că tu nu înveţi tot aşa de bine ca Radu, de aceea ai scornit porecla asta!

In clasă se porni o discuţie aprinsă. Cei mai mulţi îl apărau pe Radu.

— Radu învaţă, nu toceşte! — spuneau băieţii. La urma urmei, tu de ce nu înveţi?

Nică se cam fîstîci şi nu găsi să răspundă altceva decît că Radu e „foarte capabil şi priceput". Ei, dacă-ar fi şi el, Nică, tot la fel de „capabil", ce note ar mai lua!

De discuţia asta ne-am adus aminte zilele trecute, cînd în redacţia noastră a sosit o scrisoare din Şcoala de 7 ani, Albeşti, raionul Truşeşti, regiunea Suceava. „Grupa noastră s-a gîndit să înceapă de pe acum recapitularea materiei, ne scria Furtună Ioana din clasa a VII-a. O dată cu pregătirea lecţiilor, repetăm şi materia din clasele a V-a şi a VI-a. Vrem să nu ne rămînă nimic neînsuşit din materia claselor a V-a, a VI-a şi a VII-a. Pînă acum, toate fetele din grupă au numai note bune".

S-ar putea găsi şcolari, care citind aceste rînduri de scrisoare, să răspundă la fel ca Nica.

— Ia uitaţi-vă ce „tocilare". Nici nu s-a terminat pătrarul trei şi ele s-au şi apucat să recapituleze materia. Ba încă şi pe cea din anii trecuţi!

Iar dacă ar fi întrebaţi de ce cred ei că grupa din care face parte Furtună Ioana capătă numai note bune, ar răspunde cam aşa:

— Poate că în grupa aceea sînt numai fete „capabile şi pricepute". Ei, dacă-ar fi şi la noi în grupă numai băieţi capabili şi pricepuţi, ce note am mai lua!

Din păcate se găsesc destui şcolari, „capabili şi pricepuţi" care totuşi capătă note mici. Se vede treaba că le mai lipseşte ceva, şi încă ceva foarte important: le lipseşte, voinţa. Fără muncă, fără voinţă, geaba priceperi, geaba inteligenţă!

Fetele din Albeşti însă ştiu acest lucru. Noi le felicităm pentru străduinţa lor şi le dorim să ducă la îndeplinire cele ce şi-au propus.

Scînteia pionierului

Mioara Cremene

Despre unii pionieri CARE SCRIU VERSURI

In fața mea se află un teanc de plicuri. Ele poartă toate, adresa „Scînteii pionierului" și sînt trimise de către niște copii care nu s-au mulțumit să citească ci, într-o bună zi. au luat singuri condeiul în mînă și au încercat să compună o poezie.

Unii au făcut așa, pentru că au privit pe geam într-o zi cu ninsoare și au zărit priveliștea plină de farmec; alții fiindcă au simțit că-și iubesc înflăcărat Patria; iar o fetiță dintr-un sat de lingă Focșani, Marica, a scris numai pentru că s-a certat cu colega ei Cazacu Vasilica „poetă“ mai veche — și de ciudă a vrut să-i dovedească neintîrziat, că nu e mai prejos cind e vorba de poezie...

Fiecare a avut un motiv. Și, adesea, după cum era motivul a ieșit și poezia.

Vă mărturisesc, dragi copii, că deschizînd plicurile, am avut multe surprize unele plăcute, altele — ce-i drept — mai puțin plăcute.

Astfel, de pildă, din poezii am aflat că în unele regiuni copiii așteaptă cu nerăbdare zăpada care n-a venit încă și că în altele, ei se dau veseli cu săniuța și fac oameni de zăpadă. Că un băiat, are într-o pădure, un adăpost de vară de care-i e dor, că elevele Școlii nr 15 mixte din Craiova învață foarte bine și chiar, că unei fete din clasa a VI-a a aceleiași școli îi place mult Topîrceanu, dovadă este că ne-a mai povestit odată cu vorbele ei, poezia „Acceleratul“

Dar, am mai băgat de seamă și asta m-a întristat, că mulți dintre copiii care au încercat să scrie n-au fost destul de atenți și n-au citit cu băgare de seamă versurile marilor noștri poeți în așa fel încît să știe prin ce se deosebește o poezie de o povestire obișnuită. Ori, un poet care să nu știe ce-i aceea poezie, e greu de închipuit — cred că sînteți toți de aceeași părere cu mine!

Să stăm deci puțin să ne gîndim... Ce înseamnă cuvîntul poezie?

Desigur, cei mai mulți dintre voi, declamă cunosc multe poezii de-ale lui Eminescu și Coșbuc, ca și pe cele ale unor autori mai noi, cu poeme scrise de curînd. In aceste lucrări, ați văzut că este vorba fie despre un colț de natură, fie despre o pagină din trecutul poporului nostru: e cîntată patria; munca înflăcărată, sau sînt indemnați toți oamenii cinstiți să apere pacea.

Intotdeauna ele se adresează simțămintelor cititorului: sînt menite să-l facă să viseze în fața unui colț de natură, să admire un erou, să-și iubească patria, să se înflăcăreze pentru o cauză dreaptă. Ele caută să trezească aceste sentimente nu prin vorbire obișnuită, ci cu ajutorul comparațiilor, al „imaginilor“ cum sînt numite de către poeți. Imaginile sînt menite să-l facă pe cititor să înțeleagă mai bine ceea ce a vrut să spună poetul.

Dacă de pildă un copil scrie într-o poezie, că o casă e „cum nu s-a pomenit de înaltă“, noi nu ne putem închipui cum arată casa. Dar dacă el spune că e înaltă cît un munte, noi am vedea parcă, în minte acea casă cu adevărat uriașă. Cînd un copil povestește că „pomii copleșiți de neaua albă, par îmbătrîniți de vreme", noi înțelegem cu mai multă ușurință că este vorba de ramuri aplecate, de copaci gîrbovi ca niște moși sub povara omătului, decît dacă ar fi spus doar: „pomii erau încărcați cu zăpadă“. Acesta e rostul imaginilor și ele sînt nelipsite din adevăratele poezii Deci dacă J. Georgescu ne scrie:

Și copacii stau alene
Copleșiți de alba nea
Par îmbătrîniți de vreme,
De îngheț, de iarnă grea...

..Aceasta este poezie

Dar dacă Moangă Gabriela, din Craiova, povestește doar că a venit iarna și că elevele pregătesc o serbare cu cor și scenete, aceasta e o povestire în proză.

(Va urma)

Pentru copiii Chinei noi

★

1. — De curînd, la Șanhai s-a deschis un uriaș magazin, numai pentru copii. In nenumăratele lui raioane se vînd aproape 2000 de articole de tot felul. Copiii pot găsi aici tot ce doresc: de la pantofi la bomboane și de la pasta de dinți pînă la cărțile cu povești.

Iată un aspect din raionul de jucării.

★

2. — In Pekin a fost construit un nou spital pentru copii, cu o capacitate de 600 paturi, un personal medical de 450 de oameni și înzestrat cu cel mai modern aparataj, 2000 de pacienți pot fi consultați zilnic în această casă a sănătății.

ȘTIAȚI CĂ...

★ *...Girafa poate trăi șase luni fără să bea apă. Ea se poate hrăni și cu spini de salcîm. Girafa este un animal mut?*

..Pescarii din orașul Les Sables d'Olonne (din sud-estul Franței departamentul Vendee) de pe coasta golfului Biscaya, au prins o broască țestoasă uriașă cu o carapace în diametru de 2,5 m. și care cîntărește 480 kg.?

...Aceste sculpturi verzi au fost creiate de pricepuți pomicultori indieni. Ei cresc copaci care sînt mereu verzi ca de pildă: tisa, cișimir

sau tufe de lemnul cîinelui și îi tund cu atîta măiestrie încît după un oarecare timp iau cele mai diferite forme?

Sfîrlează cu Fofează

Sus, pe dealul Huidiumanului, un băietan pirpiriu și trențos, cu ochii agățați de slăvi, răscoace în inima lui mică doruri necuprinse. S-ar vrea pasăre... Și cînd dorul acesta îi cotropește toată ființa dîndu-i poruncă neîntîrziată, băietanul își închipuie aripi din te miri ce, și se saltă cu ele pe coama vîntului. Clipe de fericire necrezută... Insă alcătuirea șubredă de pînză și leațuri se prăvale cu huiet. Minunăția acestui firav început de zbor, o plătește Toader Mîndruță cu țăndări de oase. Brațele, picioarele se frîng de pămînt. Numai visul lui Toader rămîne întreg și nepătat, purtîndu-l tot către înălțimi.

Un doctor inimos îl vindecă pe Toader. Și acum încotro, băietan sărac de la țară? Pe căile văzduhului străbat neîncetat aeroplane, zbîrnîindu-și a chemare „fofezele" din bot. Inima lui Toader e sus, lîngă ele. Dar...

Toader Mîndruță bate la porțile unei lumi străine și dușmănoase. Răutatea, nepăsarea ocara și palmele boierilor, alcătuirea strîmbă a vremilor de odinioară, toate îi stau împotrivă, închizîndu-i drumurile. Sînt în lumea aceea și oameni care-i vin într-ajutor, suflete necăjite ca el. Unul e mecanicul Costache, altul e inventatorul sărac și urgisit, Spiru Corciov. Dar pentru ca Toader să devină pilot, ar trebui bani mulți și nu-i au. Năzuința către văzduh a flăcăului e încătușată și el nu și-o poate împlini decît pe furiș...

Pentru tăria și vrerea de nimic clintită ce s-au adunat în pumnul acesta de băiat, tu, cititorule, îi vei dărui toată admirația ta. Il vei îndrăgi pentru voioșia simplă cu care își bate joc de „domni", pentru pasiunea lui, pentru ochii lui rupți parcă din tăria albastră, deschiși larg spre marele lui vis.

Pana caldă și măiastră a scriitorului Victor Ion Popa ți-l înfățișează viu, apropiat, omenesc.

Cartea „Sfîrlează cu fofează" îți

va fi scumpă. Inima ta va culege de acolo neclintire în fața greutăților, putere de sacrificiu, încredere în tăria visului.

Val. MĂGURĂ

Iată o scenă din noul și emoționantul film sovietic „Poemul pedagogic", care va rula pe ecranele noastre.

In ajutorul activului pionieresc

Şcoala de 7 ani de băieţi nr. 23 din Galaţi are astăzi un bun cerc sportiv. Acum un an însă, nici vorbă de aşa ceva. Pe atunci băieţii făceau sport „nu zic nu — dar aşa, „de capul lor".

— Ce-mi trebuie cerc? arunca cîte unul o vorbă. Şi aşa pot juca...

Şi într-adevăr, băieţii făceau sport, jucau, pe maidan însă

Toţi erau antrenori, toţi arbitri, toţi jucători — ce mai, o hărmălaie întreagă. Asta însă, a fost. Incă de la începutul anului şcolar, cei din colectivul de conducere al unităţii s-au gîndit cum să repare lucrurile. Şi au găsit.

★

In şcoală, pe neobservate, a apărut un panou. El era intitulat „Campionii R.P.R. la locul de muncă". Pentru aceasta băieţii din cerc — din cerc, vorba vine că pe atunci erau vreo cîţiva — au tăiat fotografii din ziare, iar dedesubt au arătat succesele sportivilor atît în sport cît şi în producţie. Apoi, parcă dinadins, cei din activul pionieresc citeau în recreaţie „Sportul popular", discutau între ei despre cum şi-a început activitatea sportivă cutare sau cutare campion. Discuţiile deveneau din ce în ce mai aprinse, treceau apoi la propuneri şi... la fapte

Aşa s-a început construirea unui teren de volei, şi nu aşa oricum, ci a unui teren cu zgură, marcat cu dungi de var şi cu stîlpi de înălţime reglementară. Apoi ei au făcut şi o groapă de sărituri în lungime şi o ştachetă pentru sărituri în înălţime. Şi toate acestea le-au făcut ei, membrii cercului sportiv. Şi cu cît construcţiile „bazei lor sportive" creşteau, creştea şi numărul membrilor în cerc.

Treceam într-o zi pe culoar şi fără să vreau mi-a ajuns la urechi o frîntură de discuţie.

— Sandule, hotărăşte-te, ori la şah, ori la atletism. Nu înţelegi că nu poţi face parte din două secţii?

Dar Sandu era nemulţumit. El vroia şi şah şi atletism. Şi după cîte ştiu, aşa a şi făcut. Acum băieţii „se certau" pentru un loc în cercul sportiv

Treptat, treptat s-a format în şcoală o echipă selecţionată de volei, una de oină. Iar în zilele cu zăpadă, cînd dealurile din jurul oraşului erau adevărate piste, pionierii s-au grăbit să-şi dea proba de săniuţe din cadrul spartachiadei de iarnă a tineretului

Nici acum ei însă nu stau — se pregătesc să obţină insigna F.G.M.A. De aceea au făcut şi un panou unde se afişează rezultatele obţinute şi ce trebuie să mai facă. Unii dintre ei au şi dat probă la gimnastică.

Şi să nu credeţi c-au rămas în urmă cu învăţătura. Dimpotrivă. Activitatea sportivă i-a făcut să muncească mai mult, să devină mai perseverenţi, mai uniţi.

Geta COSTIN

Meşterul şi învăţăceii...

Cînd începe Mihai Lăcătuşu să cînte din fluier, toţi pionierii nu mai aud decît cîntecul lui. Deseori vin la Căminul Cultural să „fure" din măiestria lui. Aşa se face că, nu de mult, au alcătuit o echipă de fluieraşi şi au cîntat la Căminul Cultural în faţa oamenilor din comuna lor, din Capu Satului-Cîmpulung Suceava.

Şi iată-i făcînd o ultimă repetiţie înainte de prezentarea unui nou program de cîntece.

Un prieten mi-a povestit...

In cancelaria unei şcoli, am întîlnit un prieten care mi-a povestit despre cercul tinerilor naturalişti din Şcoala de 7 ani Zimbreasca.

Prietenul meu nu avea glas... Dar în paginile sale erau notate toate planurile şi realizările pionierilor.

Avea şi un nume cam lung, scris cu litere mari pe copertă: „Dosar cu planul de muncă al cercului „Tinerilor naturalişti" — 1954-1955".

Am deschis... „Perioadele muncii pe lotul şcolar. Perioada I (muncile ce se pot efectua iarna)".

„Perioada II — Muncile ce încep odată cu topirea zăpezii" — şi alături de această perioadă o dare de seamă pe 1954—1955.

„...Sfecla obţinută de pe o suprafaţă de 2500 m² — scrie acolo — am valorificat-o. Fabrica de zahăr, „Popa Şapcă" din Giurgiu ne-a dat în schimb bani şi zahăr. Putem deci, dacă vom lucra mai mult pe lotul nostru experimental, să ajutăm la întreţinerea unei grădiniţe sezoniere".

Şi un alt paragraf... „cunoştinţele căpătate în şcoală despre polenizarea artificială le-am pus în practică pe o suprafaţă semănată cu porumb şi floarea soarelui în G.A.C. Pionierii au venit în număr mare şi-au ajutat la această muncă migăloasă, colectiviştilor".

Am închis dosarul. De afară se aude gălăgie multă.

Un detaşament întreg, în livada şcolii, lucrează de zor. Pare o ceată de pitici. Sînt pionierii clasei a IV-a. Lucrează de aproape o oră. Frigul nu l-au simţit deloc. Ei îngrămădesc zăpada la rădăcina pomilor. Sînt aproape gata. A mai rămas o singură operaţie de făcut. Să scuture zăpada şi chiciura de pe crenguţe pentru ca să nu se rupă sub greutate. Cu aceasta se îndeletnicesc cîţiva pionieri mai mari dintr-a V-a. Sînt foarte atenţi să nu lovească prea tare cu prăjina crengile copacilor.

Coreiu Constantina, Cojocaru Matei, Măruţă Laurenţia — se află în fruntea grupului. Ei şi-au pus în gînd ca imediat ce timpul se va face frumos, să ceară ajutor punctului agricol din comună ca să rotunjească coroanele copacilor. Astfel pionierii clasei a V-a vor putea să vadă practic un lucru pe care l-au învăţat la cercul „tinerilor naturalişti".

Cu muncile de iarnă deci, au cam terminat. Totul e să vie cît mai repede primăvara.

Al. MIHU

Propunerea a venit de la Vîrtopeanu Dumitru, dintr-a VII-a A. Mai întîi a făcut-o colegilor lui, iar după aceea şi celorlalţi pionieri din şcoală.

— Da, n-ar fi rău, însă cum să dăm cărţile noastre...

— Şi pentru o bibliotecă ne-ar trebui volume noi, nu din cele uzate... răspundeau codindu-se unii colegi ai lui Vîrtopeanu.

El însă n-a renunţat la propunerea ce o făcuse. A vorbit şi cu tovarăşul instructor şi cu colectivul de conducere al unităţii, şi împreună au hotărît să pună din nou problema bibliotecii în discuţia pionierilor.

Cum e şi firesc, primele cărţi au fost aduse de cei care au pus la cale treaba asta. Nu prea noi, într-adevăr, şi nici atît de curate, dar atunci cînd veneau în camera pionierilor, ei, pionierii, le răsfoiau, se uitau la poze, citeau cîte un rînd-două şi, ca atraşi de un magnet, îi vedeai că încep să le citească de-a binelea.

Incetul cu încetul îşi dădură seama cît de preţioasă era propunerea lui Vîrtopeanu. Aşa că de astă dată, fără să mai stea pe gînduri, fără să mai obiecteze, au început să-şi înzestreze biblioteca cu multe cărţi. Au făcut chiar şi o întrecere care a dat rezultate bune. Astăzi cele 300 de cărţi, aşezate frumos într-un dulap, sînt mîndria pionierilor unităţii nr. 16 din Craiova. Biblioteca unităţii lor are acum cărţi pentru toate vîrstele. Pentru cei mici cărţi ca: „Judecata Vulpii", „Mica şcolăriţă" iar pentru cei mari „Trei dorinţi", „Povestiri ştiinţifico-fantastice", „Vasioc Trubaciov şi prietenii lui" şi multe altele, care acum circulă de la un pionier la altul. Le citesc, au grijă să nu le murdărească, dacă sînt rupte le lipesc, iar după aceea le înapoiază bibliotecarului care nu mai prididește cu treburile. Nu-i greu de ghicit că bibliotecarul nu-i altul decît Vîrtopeanu. Cele două zile pe săptămînă, adică marţea şi vinerea, în care se pot ridica cărţi de la bibliotecă, sînt prea puţine pentru numărul mare de cititori. Ca să-i mulţumească însă, Vîrtopeanu şi-a ales un ajutor, pe Panta Gheorghe, iar acum fac de serviciu cu rîndul, aşa că biblioteca unităţii este mai întotdeauna deschisă.

D. FREAMAT

Va spune numai adevărul

Botu Grigore e în clasa a V-a şi învaţă într-o şcoală din Gherla. Mama lui îl iubeşte şi crede tot ce spune el.

— Azi merg cu tine, Grigoriţă. Să vedem ce tot au cu tine profesorii?

Grigore nu-şi mai găsea astîmpăr. Cum să facă să n-o lase pe mama să meargă la şcoală? Fiindcă avea multe de ascuns: rupsese o bancă, la sport nu-l evidenţiase pentru că erau alţii mai buni, iar carnetul de note nu l-l luase nici un profesor ci el singur îl ascunsese...

Ce să facă el cînd mama se va interesa de toate acestea? Cum o să dea el ochii cu profesorii, cu colegii şi apoi cu mama acasă? Tot drumul s-a gîndit numai la acestea.

Lucrurile s-au limpezit îndată ce-au ajuns la şcoală. In faţa tovarăşului director, a dirigintelui, a colegilor şi a mamei, adevărul a ieşit fără multă zăbavă la iveală.

Pe Grigore însă, l-a învăţat organizaţia de pionieri să-şi recunoască greşelile şi să aibă voinţă. In faţa tuturor el a făgăduit că nu va mai minţi niciodată.

Pe mama şi pe tovarăşul diriginte i-a rugat să-l ierte pentru faptele lui urîte.

Iosif MUREŞAN
Corespondentul Scînteii pionierului pentru regiunea Cluj

Prietenii lui baci Burdea

Ioan şi Ştefan Doboi sînt fraţi. Ei locuiesc la întreprinderea I.C.O. unde este vizitiu tatăl lor.

La şcoală şi acasă îi vezi întotdeauna împreună. După ce-şi fac lecţiile, cei doi băieţi îşi ajută tatăl la treburi. Le place mult să-şi facă de lucru şi pe la grajd, căci se înţeleg de minune cu grăjdarul Burdea Ioan. Baci Burdea urmează cursul de alfabetizare din întreprindere. Ionel îl ajută mereu la lecţii. —

De multe ori, înaintea sosirii profesorului, cei doi fraţi fac împreună cu vîrstnicii, care acum învaţă carte, socoteli sau citesc lecţiile.

Unitatea de pionieri nr. 17 se mîndreşte cu activitatea lor în munca de alfabetizare.

Maria CICORTAŞ

Aventurile lui „Năică polisportivul"

100 m. garduri... cu obstacole neprevăzute. — *Slalom uriaş... fără comentarii.* — *Aruncarea cu grenada... şi înălţarea pe estrada campionilor*

Milionul d-lui Strikland

Vasile Mănuceanu

(Continuare din numărul trecut)

„Uuuu... Uuuu... Uuuu..."

Sirena minei Boleyn suna întrerupt, împînzind văzduhul cu chemarea ei jalnică. Pe drumul dinspre orășel soseau în goană familiile minerilor. Femei despletite, cu prunci în brațe, moșnegi cocîrjați, care de ani întregi nu-și mai părăsiseră pragul bordeiului, băbuțe, copii mai răsăriți. Și încă de departe, din mijlocul acelei mulțimi se auzea ridicîndu-se un bocet necurmat care ar fi vrut parcă să înăbușe tînguirile sirenei.

La gura minei mișuna un furnicar de oameni. Ascensorul, o cușcă strîmtă de lemn, pe scripeți, mai scoase la lumină un pîlc de mineri, cu fețele galbene sub praful de cărbune, apoi înțepeni greoi. Nu mai funcționa

In clipa aceea, primul grup al femeilor și copiilor din orășel ajunse la mină și tot locul se acoperi de țipetele lor:

— Johny, Johny, unde ești?

— Tată, tăicuțul meu!

— Robert trăiește? spuneți-mi că trăiește, oameni buni!

— Tăticule, mă auzi, tăticule?

— Mi-au omorît bărbatul!

Dar, rînd pe rînd, cei chemați cu disperare răspundeau, familiile își recunoșteau părinții, soții și frații, în învălmășeală, se îmbrățișau, vărsau lacrimi

pe umerii lor.

— Mii de draci, nu mă mai jeliți, sînt viu!

—Wiliam, ai scăpat!

— Tată drag!

...Alte grupuri soseau alergînd dinspre Bradforth. Și iar răsunau țipete și vaiete, ce se stingeau treptat, pe măsură ce rudele se regăseau.

Și așa, încetul cu încetul, larma se mai potoli. Doar cîteva băbuțe mai boceau încetișor, strîngîndu-și la piept feciorii. Sirena contenise și ea. Se constată că într-adevăr nu lipsea nimeni. Cîțiva erau răniți, nu prea grav însă. In praful negricios, o bătrînă făcea mătănii adînci. „De data asta pămîntul a fost îndurător cu noi, n-a înghițit pe nimeni..." murmura ea.

★

Se făcea că Tom stă cu pipa între dinți pe puntea de comandă a unei corăbii albe, care despica lin valurile. Privea neclintit întinderea azurie și dădea din cînd în cînd ordine cîrmaciului. Deodat[illegible] în zare, crescură amenințători niște no[illegible] negri, care semănau cu o turmă de bivoli. Puntea vasului începu să se legene puternic. „Furtună, furtună!" strigau marinarii. Marea începu să vuiască. Valuri cît munții săltau corabia ca pe o coajă de nucă. Norii cei negri se ciocniră cu bubuituri asurzitoare și un mănunchi de trăsnete se abătu asupra corăbiei, care se aprinse într-o clipă, ca o torță. Tom simțea căldura de iad a flăcărilor care șerpuiau în preajmă-i, gata să-l înhațe. Dar tocmai cînd hainele i se aprindeau, un val gigantic mătură corabia. Focul se stinse. Spuma sărată a mării spălă fața lui Tom, intrîndu-i în ochi, în gură.

Și atunci Tom se trezi. Incercă să se ridice, dar o durere ascuțită la cap îl făcu să scoată un țipăt și să cadă înapoi pe pămîntul zgrunțuros. Iși pipăi creștetul și degetele i se înmuiară în ceva lipicios. „Sînt rănit" se dumiri. Sîngele i se prelinsese pe față, pînă la bărbie. Ii simțea în gură gustul sărat.

Ca printr-o negură își aminti totul. „Deci am scăpat, am scăpat..." Deschise larg ochii. Beznă. Nimic nu mai stăruia din toată larma de adineauri. Era liniște. O liniște grea, apăsătoare. Incercă din nou să se ridice, de data asta încet, cu băgare de seamă, și izbuti. Ii era greață și picioarele îi tremurau.

Clătinîndu-se, începu să meargă, pipăind pereții. Dar nu făcuse nici zece pași și se lovi cu genunchii de un obstacol neașteptat. Intinse mîinile și bîjbîi, la început prudent, apoi tot mai înfrigurat. Și înțelese. Galeria era blocată. Straturile se prăbușiseră, nimicind armătura putredă și alcătuind un zid trainic, de nepătruns. Se întoarse și, atît cît îi îngăduiau întunericul și puterile sleite, alergă în partea opusă. De astă dată, după vreo 30 de pași, se ciocni atît de violent de ceva, încît fu cît pe ce să-și piardă din nou cunoștința. Pe jumătate amețit, pipăi cu de-amănuntul noul obstacol. Frînturile de bîrne ce ieșeau ca niște brațe ciuntite dintre blocurile de pămînt și piatră îi dezvăluiră adevărul. Gîndurile prinseră să i se învălmășească în cap. „Inmormîntat de viu... Inchis aici ca o cîrtiță, sub cine știe cîte tone de pămînt... singur... și nici măcar o luminiță, una cît de mică, un licurici..."

Deodată, o nădejde nebunească îi scăpără în cuget, ca o scînteie: „Dar poate că au să sape și-au să mă scoată". Imediat însă nădejdea pieri, făcînd loc disperării: „Nu, n-au de unde bănui că sînt în viață. Dar va mai fi scăpat oare cineva? Cine știe cît de mare a fost catastrofa! Și apoi cine să-și mai amintească de bietul Tom? Tom n-are pe nimeni la Bradforth. Tom n-are pe nimeni nicăieri... Tom are să moară aici, cu încetul, de foame și de sete. Tom n-are să mai vadă nici cerul, nici cîmpul, nici soarele"...

Și se prăbuși cu fața în jos, pe pămîntul jilav, cu umerii zguduiți de plîns.

★

După mai bine de un ceas de la accident și după ce constataseră că în mină nu se mai poate pătrunde cu nici un chip, minerii și familiile lor se învîrteau încă buimăciți, nevenindu-le parcă să creadă, lîngă intrarea minei. Unii înjurau în gura mare pe dumnezeu, pe Strikland, pe ingineri, pe maiștri, de-a-valma. Alții, abătuți și fără glas, stăteau pe vagonetele vechi ori pe grămezi de cărbuni, privind încruntați undeva, în zare. După ce spaima accidentului se mai risipise, în mintea multora se născuse, amară și neliniștitoare, întrebarea: „Cu ce-o să trăim de-acum, dacă n-avem unde mai munci?".

Deodată, pe șosea se auzi binecunoscutul claxon al mașinei lui Strikland. Peste cîteva clipe, Fordul frînă la intrarea birourilor, urmat imediat de alt automobil, mai mare. Din prima mașină coborî Strikland — care fusese anunțat telefonic la Londra — iar din cealaltă ieșiră trei necunoscuți. Strikland porni de-a-dreptul spre grupul muncitorilor.

— Ne-a lovit o grea încercare, prieteni, făcu el cu vocea-i pițigăiată și tremurătoare, deschizîndu-și larg brațele.

— Pungaș bătrîn, mormăi cineva, destul de tare.

— Criminalule! scrîșni un altul, la fel de tare.

Dar Strikland se făcu că n-aude. Socotise, prudent, că nu-i acum momentul să audă. Și întrebă nevinovat:

— Nu s-a prăpădit nimeni acolo, jos?

— Nimeni, îi răspunse unul din ingineri.

— Lăudat fie domnul! făcu Strikland, holbîndu-și ochii spre cer, șiret și cuvios.

Apoi, după ce coborî privirea, le ținu un mic discurs:

— Eu, prieteni, știu ce înseamnă lipsurile, nevoia. Eu m-am ridicat de jos... De aceea, ca să vă viu în ajutor, voi face tot ce trebuie pentru ca să vă puteți relua lucrul cît mai curînd. Domnii aceștia — și arătă spre cei trei necunoscuți — sînt specialiști, de la Londra. Ei vor stabili proporțiile prăbușirii după care veți începe operațiile de curățire.

(Va urma)

SERIA V

Jocuri distractive

Aritmogrif botanic

Inlocuind cifrele prin litere veți afla: o plantă cățărătoare, un fruct, o floare, un arbore, un pom roditor, o plantă leguminoasă și o plantă medicinală, iar de la A-B o plantă furajeră.

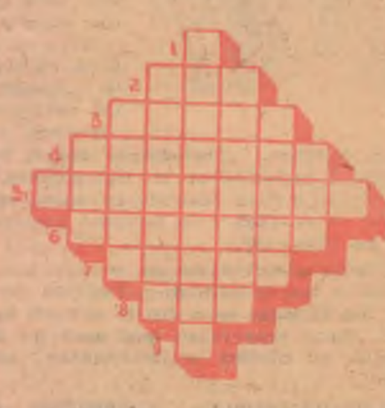
Șaradă

Rostind scurt o „trecătoare"
Și un „patruped bălan",
Fă acuma o-ncercare
Și-află un „fizician".

Romb

ORIZONTAL:

1. Literă din alfabet, cu sunet dental.
2. Ceva care nu conține nimic.
3. La ceea ce visează... vrabia.
4. Realizarea celui artificial nu mai e de domeniul visului.

5. Face desene.
6. Port la Dunăre.
7. Uriaș din mitologia greacă sau... element chimic.
8. „Mult" — la superlativ.
9. Consoană vibrantă.

VERTICAL: la fel.

In fiecare zi sosesc la redacția noastră sute de răspunsuri în cadrul concursului ghicitoare „Cine știe mai mult".

Urmăriți cu atenție seriile care se vor publica în continuare și cînd trimiteți răspunsurile nu uitați să scrieți citeț pe plic numele și adresa voastră.

PENTRU CLASELE a IV-a și a V-a

1. De ce nu se formează rouă cînd bate vînt puternic?

2. Cu cît un obiect se află mai aproape de soare cu atît este încălzit mai puternic. Cu toate acestea pe vîrfurile munților înalți zac zăpezi veșnice. Cum se poate explica aceasta?

3. De ce după spălatul podelelor în cameră se face mai răcoare?

4. Căutați 3 cifre care să dea același rezultat fie că le adunăm fie că le înmulțim.

5. Cum se numește povestirea în care e vorba de o fată mică, cît o șchioapă, care s-a născut dintr-un bob de orz? Leagănul ei era o coajă de nucă, salteaua petale de viorea, iar perna o petală de trandafir. Cine a scris această povestire?

PENTRU CLASELE a VI-a și a VII-a

1. Turnați într-o farfurioară puțină apă, puneți în ea un pahar cu fundul în sus (este mai bine ca paharul să aibă pereți subțiri) și turnați peste fundul paharului apă fierbinte. Veți vedea atunci că din apa turnată în farfurioară vor începe să se ivească bășicuțe, iar după cîtva timp nivelul apei de sub pahar se va ridica, iar cel al apei din farfurioară va scade. Care este cauza apariției bășicuțelor și schimbării nivelului apei din farfurioară și de sub pahar?

2. Este posibil ca în „Marea de nisip" a Saharei să întîlnim zăpadă?

3. O capră stătea legată de un țăruș cu o funie lungă de 2,50 m. Ea a păscut timp de o zi toată iarba pe care a putut-o cuprinde. După ce i s-a dublat lungimea funiei, capra a mai avut de păscut încă trei zile, deși iarba era la fel de înaltă și de deasă ca în prima zi, și nici pofta de mîncare a caprei nu scăzuse. Cum explicați aceasta?

4. Care este perioada cea mai scurtă dintre erele geologice? Cîți ani are ea?

5. Un grup de excursioniști vor să meargă la polul nord. Ei pleacă din Portugalia, cu un vapor, pe oceanul Atlantic, urmînd exact direcția nord pe care o indică acul magnetic al busolei.

După mai multe zile de călătorie vaporul ajunge însă într-un loc unde sînt mari întinderi de uscat. Excursioniștii rămîn surprinși.

Unde au ajuns ei? De ce au greșit?

Redacția și administrația: București Piața Scînteii, tel. 7.61.00, 7.60.10, Abonamentele se fac la toate OFICIILE POȘTALE și SECȚIILE RAIONALE DE DIFUZARE A PRESEI
Taxa plătită în numerar conform aprobării Dir. Gen. P.T.T. 100.114 Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin". STAS—3452 —52